

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSIÓ EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT

DIVENDRES 31 D'AGOST DEL 2018 | Número 5

PÀG. 5 | JAVIER ELZO

Un apunte tras el comunicado
del ex-nuncio Viganò

PÀG. 8 | JAUME FLAQUER

Pederàstia: no n'hi ha prou
amb demanar perdó

PÀG. 10 | UN INFORME

Pedres sobre Pere.
Un complot contra Francesc

PÀG. 14 | XAVIER MORLANS

"El 17A hem d'activar la memòria:
no com a queixa nostàlgica,
sinó per estar ben atents"

PÀG. 16 | RAMON BASSAS

Religió a la taula

Una oportunitat per fer costat al papa Francesc | PÀG. 3

PÒRTIC

No es tracta d'adhesions messiàniques al papa. "No crideu 'Visca el papa!'; crideu 'Visca Jesucrist'", va dir el papa Francesc en un dels seus primers actes públics. Els cristians són seguidors de Jesús, no del papa. Però el que demana ara una ofensiva de suport al papa és que cada vegada prenen més embranzida els sectors que creuen que Francesc ha anat massa lluny. Potser no són molts; però estan organitzats i poden fer molt de mal.

SUMARI

3 Panoràmica

Una oportunitat per fer costat al papa Francesc
Un apunte tras el comunicado del ex-nuncio Viganò, per Javier Elzo
Pederàstia: no n'hi ha prou amb demanar perdó, per Jaume Flaquer

10-16 Actualitat

Pedres sobre Pere. Un complot contra Francesc
"El 17A hem d'activar la memòria: no com a queixa nostàlgica, sinó per estar ben atents"
Religió a la taula

17 Recull de premsa

El papa a Irlanda - L'acusació de l'exnunci Viganò - L'imam de Cambrils
Monestir de Valldonzella - Sant Joan de Reus - Vallbona i Rocallaura - Olot

18 Agenda

Exercicis a Tiana i a Solius - Curs sobre Litúrgia al Miracle - Conferència i festa
Rosh a Bet Shalom - Concert a Pontils

19 La setmana a les xarxes

Una oportunitat per fer costat al papa Francesc

Editorial
per Catalunya Religió

El papa Francesc és el blanc d'una campanya de deslegitimació sense precedents. Se l'acusa d'encobrir els casos de pederàstia i se'l convida a renunciar. Fins ara s'havia tractat d'un petit grup de cardenals que no estaven d'acord amb la seva posició sobre la família. Ara l'investida agafa dimensions més serioses i ja es demana sense embuts no ja que rectifiqui, sinó que dimiteixi. Des de Catalunya Religió ens sumem a tots els qui creuen que el Papa no ha de dimitir. Al contrari, ha d'acabar la seva feina: contra els abusos i, sobretot, avançant en la reforma de l'Església posant en el centre l'alegria i la misericòrdia de l'Evangelí.

El teló de fons de les acusacions contra el Papa són els abusos sexuals i l'abús de poder. Però és fàcil veure que darrera les acusacions no hi ha la preocupació per les víctimes o perquè això no torni a passar.

Cal destacar que aquest atac contra el papa Francesc no és un fet aïllat. Tot el contrari. No és casualitat que un dels primers a "escandalitzar-se" públicament per la suposada denúncia que va llançar aquest diumenge l'exnunci als EUA **Carlo Maria Viganò** sigui el cardenal nord-americà **Raymond Leo Burke**. És el portaveu visible dels sectors més integristes i enemic declarat de la doctrina social del papa

Francesc, que també és la doctrina social de l'Església. Burke també és conegut per les seves relacions amb **Steve Bannon**, l'excap d'estratègia de **Donald Trump** famós per ser un dels principals promotors de les *fake news*, i amb connexions amb el ministre italià anti-immigració **Matteo Salvini**. Com explica l'**informe que publicuem sobre el cas**, això és molt més que la carta d'un nunci ressentit. El papa Francesc fa nosa a molta gent.

Els qui enyoren l'Església de la Cristiandat i la utilitzen com un instrument per implantar un programa restauracionista i assolir quotes de poder, veuen que se'ls acaba el temps. La clau és la renovació del col·legi cardenalici. Francesc ja ha nomenat 59 dels 124 cardenals electors que hi ha avui. És una exigua majoria de cardenals bergoglians, que encara és insuficient per assegurar que el següent pontificat també sigui de reforma. Però com més temps passa, més renovació del col·legi de cardenals i menys possibilitats de tornar als vells temps en un proper pontificat. Per això, aquest atac no és només a Francesc sinó també a la seva estructura més propera, a qui s'intenta fraccionar.

I ara què?

Tot fa preveure que aquesta situació no més acaba de començar. Hi haurà més atacs d'aquests sectors contra Francesc. Per això, pensem que:

-Els bisbes dels Estats Units tenen l'oportunitat (ja han sortit ràpidament amb un comunicat) de demanar hora amb el Papa i encarar una estratègia de cohesió i resposta als atacs de Viganò.

-Els nostres bisbes, i tota l'Església catalana, també tenim l'oportunitat de fer costat al papa Francesc i mostrar-li la nostra adhesió. I podem aprofitar per exigir, com ha fet ell, que davant de qualsevol indicatiu d'abusos es comuniqui i s'actui immediatament, evitant així trames i conspiracions futures.

-Els creients podem reflexionar sobre les *fake news* i les suposades acusacions i interpretacions que es propaguen alegrament a la xarxa. Les fan servir poderosos mitjans de comunicació que s'alien amb una tupida xarxa digital organitzada per disparar anònimament contra el Papa a qui consideren una nosa per a la seva agenda. Francesc ja ha demanat als periodistes que jutgin ells

mateixos la carta. Però el món autoreferencial de les xarxes socials fa que avui molts creguin que Viganò només canta les veritats a un Papa heretge. Alhora, es produeix una estranya aliança amb els substrats anticlericals que ho aprofiten per desprestigiar el fet religiós en general i l'Església en particular.

-Els catòlics no només tenim l'oportunitat de demanar perdó. Sobretot hem de posar remei a situacions d'injustícia, especialment si es donen dins de l'Església, i denunciar qualsevol actitud inapropiada, fugint del secretisme ancorat en una posició medieval i excessivament clericalitzada.

El Papa pot sentir que els fidels li fan costat no només amb pregàries o accions de suport -necessàries-, sinó amb l'esforç i la responsabilitat de cada creient que davant d'aquest complot es veu també cridat a donar testimoni de la seva esperança. En un context que no hi ajuda, ple de mentides i omissions. Però amb la confiança que l'important és reparar, demanar perdó i fer espai a la veritat dels fets. És el que ha demanat el Papa en aquest fructífer pontificat.

Un apunte tras el comunicado del ex-nuncio Viganò

Per Javier Elzo
a Pensar per escrit obliga a raonar

He leído íntegro el texto de Viganò. Me ha dejado profundamente dolido, abrumado ante tanta miseria. No me basta que me digan que forma parte de una guerra en el interior de la Iglesia, aunque hay guerra, obviamente. Pero no es cosa de nuestros días. Estas guerras las ha habido siempre. Desde los inicios de la cristiandad: el llamado Concilio de Jerusalén hacia el año 50 de nuestra era, hasta la renuncia de Benedicto XVI y, ahora, el acoso al papa Francisco.

La carta de Viganò rezuma rencor, revanchismo y todo lo que se quiera. Pero resulta muy difícil defender que todo lo que en ella se dice sea falso. Pero no quiero entrar

en ese tema ahora que daría para mucho. Me limito, en estas líneas, urgidas por el dolor, a dos cosas. La primera, y muy breve, para decir que hay que separar la homosexualidad de la pederastia. Hay pederastas entre los homosexuales y entre los heterosexuales, entre los solteros y los casados, entre los jóvenes y los mayores. La Iglesia tiene aquí un frente que haría bien en abordar con determinación e inteligencia. Es labor de más de una generación.

La segunda cosa para recordar, cómo el papa Francisco, en la reciente carta al pueblo de Dios, habla de una cultura y creo que también de una civilización. Por ahí creo que

debe ir la imprescindible investigación dentro de la Iglesia. Me limito, hoy, aquí, exclusivamente, al tema de la homosexualidad.

El fondo del problema, al menos uno de los fondos que exigen atención continuada, reside en una cultura en la Iglesia que, dicho escuetamente, magnifica el dolor y condena el placer, particularmente el placer sexual. No tanto que busque el dolor por el dolor (aunque hubo doctrinas y actitudes en el pasado que buscaban el martirio, y todavía en la actualidad “sufrir con resignación”, compartiendo los dolores de Jesús en la cruz, aparece como una virtud cristiana) pues, por ejemplo, se aceptan los cuidados paliativos, incluso si aceleran la muerte (mientras no se la busque directamente, dicen no pocos). Pero no conozco documento oficial alguno de la Iglesia Católica que diga que el placer sexual sea bueno en sí mismo considerado, como tal placer sexual. Si existe tal documento agradecería conocerlo. Más bien se dice lo contrario. Hay como una sospecha (se pierde el control de la razón en el coito, se arguye) de que, a fin de cuentas, el acto sexual debe estar encaminado a la procreación, siendo

falta grave impedirlo por medios artificiales. Ahí está *Humanae Vitae* para corroborarlo. 50 años después.

La homosexualidad

Pienso que es en esta cultura que, primero la homosexualidad y ahora la practica sexual de la homosexualidad, es considerada como intrínsecamente perversa, luego necesitada de ayuda psiquiátrica (u otra) para domesticar la tendencia (al parecer natural) a la relación sexual entre personas del mismo sexo. Incluso, parece ser que, en personas heterosexuales, según sus circunstancias vitales pueden desear tener relaciones sexuales completas con personas del mismo sexo. Pienso en las cárceles, separadas por el sexo de los reclusos. Pienso en los (escasos) seminarios en occidente, en los conventos unisex, de hombre y mujeres. Personalmente, hoy en día, no veo problema alguno en la práctica sexual homosexual, con más limitación que la que debe presidir toda relación, sexual o de otro orden, entre dos personas donde debe primar el respeto al “otro”, y obviamente su acuerdo para tal relación.

He de confesar que para llegar a esta convicción han debido pasar muchos años, leer muchas cosas, conocer la vida pública de no pocos homosexuales (hombre y mujeres) para dejar de ver en ellos, para superar, lo que de crio me transmitieron: que eran unos desviados sexuales a los que se les tachaba de maricones y tortilleras.

Hace un rato, como todos los días, he recibido online el diario *Le Monde* al que estoy suscrito. Dedicó el editorial al tema que aquí nos ocupa con este titular muy significativo: “Contrición pontifical: demasiado poco, demasiado tarde”. De su contenido entresaco estas frases: “Elegido papa en 2013, Francisco surgió como una de las últimas figuras susceptibles de tener un discurso moral de alcance universal sobre los principales problemas actuales. Sus declaraciones que denuncian la inhumanidad del tratamiento de los migrantes, el poder del dinero y los estragos del calentamiento global han dado lugar a esta esperanza (...)”. Actualmente “las medidas tomadas para prevenir el abuso del clero se limitan a unos pocos países occidentales; nada parece haberse previsto en las diócesis de

Àfrica o Asia. Mientras esta reforma no esté realmente comprometida, en un esfuerzo decidido de transparencia, el Papa Francisco será privado de su magisterio moral”.

Me gustaría matizar la última frase de *Le Monde*, pero será, quizá, en otra ocasión. No quiero que la actualidad me desvié demasiado de lo que llevo entre manos. Pero

el tema de la pederastia, mucho más que el de la homosexualidad a mi juicio, insisto en ello, exige atención urgente en la Iglesia. Pero el tema, si nos tomamos en serio que estamos ante un tema cultural, si no de civilización, afecta a la sociedad de nuestros días. Aunque esto no debe servir de paraguas, menos aún de ventilador, para abordar, con rigor y vigor, un tema lacerante,

el de la pederastia en el clero de nuestra Iglesia. Se lo debemos a los niños, niñas y menores que antes, hoy y mañana, están en su derredor. Así como a la gran mayoría del clero que vive, injustamente, bajo la sospecha.

JAVIER ELZO | [LLEGIR AL WEB](#)

Fotografia: Pixabay.

Pederàstia: no n'hi ha prou amb demanar perdó

Per Jaume Flaquer
a *Blog de Cristianisme i Justícia*

Sabent que molts crims contra la humanitat, invasions i genocidis en la història no han produït ni un sol lament en els seus actors, és d'entrada lloable que l'Església sigui capaç de demanar perdó pel gravíssim mal que ha causat a milers de nens a través de qui més haurien d'haver-los protegit.

Però una petició de perdó només és sincera si 1) l'individu o la institució es reconeix en tal fracàs i col·lapse que li fa afirmar: "sóc culpable i no sé com posar-hi remei" (com un violador que digués: "millor que em tanquin i no em deixin sortir perquè l'ansietat és més forta que jo"), o si 2) l'individu o la institució decideixen posar tot el seu afany a posar els mitjans perquè

no torni a passar. No n'hi ha prou amb dir "quan rebem alguna denúncia actuarem segons els nous protocols". És necessari que en l'Església ens preguntem seriosament què ens ha passat, per què tal amplitud del fenomen (Irlanda, Boston, Xile, Pennsilvània, Austràlia...) i quins són tots els factors que han influït. Hauríem de veure una Església proactiva que organitzés un Congrés internacional i diversos seminaris per analitzar tots els vessants del problema, acabant amb un Sínode de bisbes per prendre decisions concretes.

És veritat que des del minut u en què Benet XVI va arribar al pontificat s'ha avançat molt, i que l'actual Papa Francesc ha apli-

cat una tolerància zero; però per respecte a les víctimes hauríem d'anar a l'arrel del problema i veure de quina manera el clericalisme ha participat en aquest mal, i si ha preferit salvar-se com a "casta" abans d'afrontar la seva pròpia realitat.

L'instint d'autoprotecció que té tota institució ha estat decisiu en aquest cas, on ha passat per davant el silenci per salvar l'"honor" públic davant del bé de la víctima. A més, la relació paterno-filial entre el bisbe i els seus sacerdots, diferent al d'un contractant i un empleat, ha portat en molts casos a ser erròniament indulgent amb el criminal (com en els casos d'aquests constants trasllats de parròquia).

Cal afegir, a més, que el fet que el sacerdot sigui "per sempre" i que el procés d'expulsió d'un religiós o la reducció a l'estat laïcal d'un sacerdot sigui tan complex, ha portat de vegades a no afrontar de cara al problema. Ni uns s'han atrevit a abandonar-lo abans de produir tant de mal ni els altres a expulsar-los.

Per la seva banda, la relació d'amistat entre els sacerdots ha provocat sovint una dificultat afegida per creure a la víctima per sobre d'aquest company que creies conèixer, o fins i tot un "no voler creure" per la monstruositat del que els testimonis van aportant.

Tampoc el perdó és suficient si no s'investiga si en una Església amb celibat voluntari les proporcions del problema serien molt menors. Davant d'això, convé recordar que molts dels abusos es donen en el marc familiar, i que, d'altra banda, el celibat *per se* no és causa -ni pot ser justificació- ni de l'atracció sexual cap als menors ni de l'abús.

Però sí que és veritat que alguns homes amb profunds problemes relacionals busquen de vegades el sacerdot com una sortida "digna" a la seva incapacitat de compartir la vida amb ningú. Si alguns tipus de pederastes poden formar part d'aquest grup, una Església de sacerdots majoritàriament casats reduiria el seu atractiu per part d'aquest col·lectiu.

En qualsevol cas, la selecció en els seminaris i en la vida religiosa dels candidats al sacerdot no sempre ha estat prou rigorosa ni amb els criteris adequats per a aquest gran problema.

No hi ha dubte que qui comet abusos ha de ser també acollit amb misericòrdia i ser acompanyat en el seu trastorn. Però l'Església com a institució no ha d'oblidar que la seva prioritat han de ser sempre les víctimes i que l'acollida del delinqüent no és contrària a la presa de mesures efectives perquè no pugui produir-se una víctima més.

En conclusió, l'Església se sosté per la gran santedat que hi ha en ella i per les milers d'històries de petits sants i santes que donen les seves vides en racons on cap altra llum dona una mica d'esperança; però per coherència amb l'Evangeli cal donar una resposta a aquestes altres víctimes que no són produïdes per ningú més que per nosaltres mateixos.

Pedres sobre Pere. Un complot contra Francesc

Volen el cap de Francesc. És el que demana la carta que va fer pública diumenge l'exnunci **Carlo Maria Viganò** acusant el Papa d'encobrir els abusos sexuals del cardenal nord-americà **Theodore McCarrick**. Un document que parla d'uns fets que es remunten a abans del 2002.

Que monsenyor Viganò no té devoció filial al Papa és conegut, que els antibergoglians italians voldrien que acabés aquest pontificat i es restaurés la italianitat del Vaticà és una realitat; però que gosi citar a tantes persones amb nom i cognoms a la carta i demani directament el cap del Papa és inèdit. Amb una també insòlita aliança amb els sectors ultraconservadors americans. A poc a poc, es va coneixent el rerefons del document.

El món al revés

Des del 2002 la Santa Seu ha optat per mà dura (tolerància zero) davant dels casos

d'abusos sexuals per part del clergat. I qui va agafar clarament el toro per les banyes va ser el **papa Ratzinger**, amb decisions que van incomodar molts catòlics que consideraven que els draps bruts es renten a casa.

Des d'aleshores han anat sortint casos, especialment greus en els països anglòfons. Boston és el primer d'ampli abast i un dels més esfereïdors. Ara els de la diòcesi de Pennsilvània i el cas del cardenal Theodor McCarrick, a qui el papa Francesc ha demanat que abandoni el col·legi de cardenals i es dediqui a una vida retirada i de penitència, després que ell mateix reconegués que els abusos dels quals se l'acusa són certs.

Qui sabia que el cardenal McCarrick havia comès abusos? Segons una carta de l'exnunci Carlo Maria Viganò publicada aquest diumenge, Benet XVI i Francesc n'estaven al corrent, i per això Viganò, que

encarna l'oposició al Papa, en demana el cap: que dimiteixi, per encobridor.

La carta de Viganò s'ha fet pública en mitjans ultraconservadors com *Catholic News Register*, *Infovaticana* o *Life Site News*. Tots molt ben connectats entre ells i suportats per mecenes i grups que mouen molts diners. La carta la van redactar a Roma l'exnunci i el periodista italià **Marco Tos-sati**, que porta anys llançant pedres contra Francesc mentre és aplaudit per una tupida xarxa digital integrista.

En la missiva es fa saber que suposadament el papa Benet XVI hauria demanat unes mesures punitives pel cardenal McCarrick; però que aquest no en va fer cas. Ara surten proves -fotos i dades- del cardenal McCarrick duent una vida pública i fins i tot reunint-se amb el papa Benet després d'aquesta suposada amonestació.

És per tant inversemblant que el Papa el sancioni i al mateix temps el rebi com si res. També Viganò va participar en alguns d'aquest actes sense fer cap fàstic al cardenal suposadament sancionat.

Com explica molt bé el vaticanista **Andrea Tornielli** a *La Stampa*, el document de Viganò és el món al revés: carrega el mort dels abusos precisament als Papes que han iniciat la creuada contra els abusos.

Viganò, Burke, Bannon, Trump, Salvini... Totes les consideracions sobre Viganò no poden distreure del més important. L'atac contra el Papa forma part d'un complot de més abast.

El cardenal **Raymond Leo Burke**, que ja va liderar l'oposició a les tímides obertures de l'*Amoris Laetitia*, va ser el primer a fer-se ressò de les crítiques de Viganò. És coneguda als Estats Units l'aliança del cardenal Burke amb **Steve Bannon**, l'excap d'estratègia de **Donald Trump**. Bannon és el nom que hi ha darrera de l'ús de les *fake news* com a arma política que van impulsar Trump a la presidència. I Bannon és un catòlic integrista declarat. Són conegudes les seves activitats -especialment des que va ser acomiadat de la Casa Blanca- als entorns del Vaticà i en contra del papa Francesc (tal i com va informar l'*International New York Times* el febrer de l'any passat).

Entre elles una histriònica campanya en base de pòsters anònims penjats a Roma el febrer de l'any passat en relació a la crisi pel lideratge a la Sobirana Ordre de Malta, de la qual va sortir perdent el cardenal Burke.

Més recentment, al duo Burke-Bannon, s'hi ha afegit un tercer personatge d'especial rellevància: **Matteo Salvini**, el ministre de l'interior italià conegut per les seves agressives polítiques anti-immigració de caire xenòfob. Salvini i Bannon, que es coneixen, han atacat també el Sant Pare per la seva croada en defensa dels drets dels migrants.

I enmig de tot plegat, el fins ara desconegut Dignitatis Humanae Institute, amb seu a l'abadia de Trisulti, a pocs quilòmetres de Roma, dirigit per **Benjamin Harwell**, catòlic britànic ultraconservador i declarat admirador de Bannon. Els patrons d'aquest institut? Lesmentat cardenal Burke i el cardenal **Renato Martino**, conegut detractor del papa Francesc.

Tot això sense parlar de les reaccions que ha comportat la recent revisió del Catecis-

me respecte de la pena de mort. L'extrema dreta americana no li perdonarà mai a Francesc que ja no puguin parlar a favor de la pena de mort com a catòlics.

Els remordiments de Viganò

Tenint aquest context, tornem a Viganò. Ell era nunci a Washington on suposadament van tenir lloc els fets que s'imputen al cardenal McCarrick. Tothom els coneixia; però no va dir res públicament. Ara sent el pes de la consciència i per això ho ha fet saber. Sí? Un periodista italià, a qui també li va confiar la carta abans de sortir publicada, explica que Viganò li va justificar el trencament del seu silenci perquè "les esquerdes de les que parlava Pau VI per les quals el fum de Satanàs havia arrelat a la casa de Déu, s'han convertit en un torrent. El dimoni està treballant a l'engròs. I no voler admetre-ho, o girar la vista cap a l'altre costat, seria el nostre més gran pecat". Parla perquè no li agrada el que fa aquest Papa.

Per què ara? Irlanda ha estat curiosament escollida perquè no només és un país on hi ha hagut molts escàndols sexuals d'abusos, sinó també perquè se sabia que sor-

tiria el tema de l'acolliment de l'Església a les persones homosexuals en el viatge d'aquest cap de setmana. De fet, abans de la trobada, s'ha orquestrat una campanya amb més de 10.000 firmes per tal que el sacerdot jesuïta **James Martin** (de la revista *America Magazine*) no participés en la trobada mundial de famílies amb el Papa. Finalment hi ha anat i ha fet la seva intervenció, tot i l'oposició i la pressió contra Martin.

L'exnunci Viganò encarna la croada contra el que ell anomena una xarxa homosexual dins l'Església, que segons ell és la que propicia els abusos sexuals. En canvi, el pare James Martin és un dels sacerdots americans que més s'ha posicionat a favor de la inclusió dels gais dins l'Església catòlica. Per tant *America Magazine* i de rebot els jesuïtes surten colpits.

No és la primera campanya d'aquest tipus. La preparació del Sínode de Joves també ha patit una investida similar des dels sectors integristes americans per centrar el debat en com inculcar als joves la recta doctrina i evitar desviacions i obertures.

Ressentiments

En la carta de Viganò també es veu la venjança i el ressentiment suposat per no haver estat nomenat cardenal i haver estat "enviat" a la nunciatura de Washington en un moviment que ell va interpretar com treure-se'l de sobre de la cúria. Una enemistat amb l'aleshores secretari d'Estat **Tarcisio Bertone** tampoc ajuda. Viganò acusa Bertone de ser progai. Tampoc se salva l'anterior secretari d'Estat, el cardenal **Angelo Sodano**, mà dreta de **Joan Pau II**. Viganò carrega contra tothom qui cita, menys contra Joan Pau II i no cita a la persona més important del seu pontificat, especialment al final, el secretari **Stanislaw Dziwisz**, ara cardenal de Cracòvia. Curiós.

També el germà de monsenyor Viganò, Lorenzo Viganò, és jesuïta. Quan Benet XVI va demanar a Viganò que anés de nunci als Estats Unit va escriure al Papa dient que no volia marxar, que havia de tenir cura d'un germà malalt. El germà malalt és aquest jesuïta, que si bé va patir un ictus fa anys, es troba bé i considera que el seu germà va enganyar a Benet XVI, i a més, el va instrumentalitzar.

Per què surt ara?

Tot el que hi ha darrera la carta de Viganò acaba cristal·litzant en un context molt determinat. La petició del cap del Papa no es publica el diumenge passat per casualitat.

-**Bisbes americans dividits.** Els bisbes dels EUA estan dividits amb el papa Francesc, i no tots veuen bé la seva defensa dels refugiats, el seu no a la pena de mort i la seva posició davant de les persones homosexuals. **Antonio Spadaro** ho ha explicat molt bé des de *La Civiltà Cattolica* en més d'una ocasió. El moment polític que representa Trump tampoc és aliè a aquesta realitat.

-**Pennsilvània.** L'informe judicial en què més de 300 casos d'abusos de sacerdots es van perpetrar en les darreres dècades ha estat devastador per a l'Església dels EUA i pel Papa. Pennsilvània ha estat una nova clatellada amb la revelació de més abusos,

una praxi que ja no semblava esporàdica sinó sistèmica entre alguns membres del clergat dels EUA. El mateix papa Francesc ha confessat que els abusos són execrables i ha expressat vergonya i dolor. Després de 16 anys de la política de tolerància zero, cau per primer cop un cardenal, McCarrick, l'excusa que utilitza Viganò per tirar pedres contra Pere. Tot i que hi ha un precedent de cardenal caigut en desgràcia, el de Boston, ja mort: el cardenal Law, immortalitzat per la pel·lícula *Spotlight* acusat de ser l'encobridor dels casos de Boston.

-**Benet XVI està viu.** Però degut a la seva delicada situació de salut no està per desmentits, i Viganò confia en què el Papa emèrit no sortirà a la palestra a aclarir res. És el que esperen, tot i que a Ratzinger li carrega la responsabilitat d'haver "instaurat" unes "mesures", potser el 2009 o el 2010 contra McCarrick, que després hem

vist que ni el mateix Viganò va respectar. Ningú en té proves i no es pot comprovar.

-**Irlanda.** A Irlanda amb motiu de la Trobada Mundial de les Famílies, Francesc ha demanat reiteradament perdó, i ha demanat que no torni a passar mai més cap crim d'aquest tipus. És significatiu que hagi emprat "crim" i no només "pecat". Però qual-sevol cosa que digui Francesc ha quedat coberta per l'ombra del dubte que aixeca Viganò, amb una estranya aliança a l'hora de presentar el tema a l'opinió pública dels sectors juràssics de l'Església i l'anticlericalisme latent en moltes latituds.

Segurament les següents entregues d'aquest complot contra el papa Francesc encara donaran més pistes de qui i què hi ha realment darrera d'aquestes sobtades confessions.

MÍRIAM DÍEZ / JORDI LLISTERRI | [LLEGIR AL WEB](#)

Fotografia: Jean Robert Thibault sota llicència CC 2.0.

“El 17A hem d’activar la memòria: no com a queixa nostàlgica, sinó per estar ben atents”

Memòria i reflexió “per no tornar-se insensibles”. És el que hem proposat el divendres 17 d’agost amb motiu dels atemptats d’ara fa una any a la Rambla de Barcelona i a Cambrils.

“La categoria de memorial ve dels jueus, de la Bíblia, en hebreu *zikkaron*”, explica el teòleg **Xavier Morlans**. Els jueus recorden quan Déu els va treure d’Egipte o quan van tornar de l’exili. “El poble jueu viu les coses sempre en tres temps: no només recorden un fet passat, sinó que el reviu; es dona una mena d’actualització per la seva fe, i això els permet projectar-se al futur”.

El professor de teologia explica com els cristians també professen la fe en tres temps. “Jesucrist ho porta a un grau més sublim, quan institueix l’eucaristia i diu ‘feu això en

memòria meva”’. El diumenge a missa, després que el capellà pronuncii les paraules sobre el pa i el vi els fidels resen: “Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn”. Segons explica Morlans, anuncien “un fet del passat, situat al segle primer de la fe cristiana”, confessen “que està viu, també en els pobres” i ho fan des d’una “espera activa”.

Memòria contra la indiferència

Situar-se acríticament davant de la tragèdia aliena és terreny pantanós. Ho apuntava l’escriptora nord-americana **Susan Sontag** al llibre *Davant del dolor dels altres* (Proa, 2003). Lluny d’endurir la pell, bloquejar-se davant l’absurd o de reduir una massacre a una estampa cridanera, hi ha la proposta de “preocupar-se per allò que depengui de nosaltres”, tal com apunta el teòleg.

Amb motiu del primer aniversari dels atemptats del 17A, Xavier Morlans proposa “activar la memòria, no com una queixa nostàlgica, sinó per estar ben atents i fer cadascú el que pugui”. Com el fet de treballar per la integració dels joves musulmans.

La vivència del memorial lliga així amb l'experiència personal i col·lectiva. “Tant en el cas dels atemptats, com també sobre la llarga lluita entre àrabs i jueus a l'Orient Mitjà”, apunta el teòleg. Un memorial que s'estén a les víctimes de l'11 de setembre del 2001 a Nova York; de l'11 de març de 2004 a Madrid; les de França, del novembre del 2015 a París i el juliol de 2016 a Niça; o les de Londres del juny de 2017. Avui recordem les víctimes dels atemptats de Barcelona i Cambrils.

Es tracta de fer memòria contra la indiferència, diu. “La cultura de la informació immediata ens pot fer viure molt d'impacte i després desentendre'ns. **Fer memorial**, recordar les dates, com a cristians, és també pregar pels difunts”.

Viure l'islam amb dignitat

Morlans creu que la necessitat de fer memorial té relació amb la voluntat de “saber entendre d'on ve el mal”. Es remet als “experts que han seguit les biografies d'aquests nois a França, als barris de *banlieu*” i subratlla “la importància que aquests nanos puguin conèixer un islam modern, acceptat per la població europea”.

Això comporta tenir “mesquites en llocs centrals, arquitectònicament dignes”. Sinó, aquests joves que “rebutgen el consumisme europeu, rebutgen també la religió dels pares perquè la veuen com una cosa fosca, vella, carca, carrinclona, antiga, i llavors ve un gurú que ofereix l'islam, l'alternativa pura, heroica i desgraciadament immoladora i provocadora de caos i temors”.

Desactivar la ignorància

Morlans posa l'accent en l'educació i “en tot el que sigui integrar aquest jovent procedent de famílies de religió musulmana i d'ètnia àrabica”. Demana treballar l'educació des dels mitjans de comunicació per donar models de convivència. “Periodis-

tes, preveres, creadors d'opinió, mestres i professors hem de fer xarxa per desactivar aquesta bomba que és la ignorància, el fanatisme, amb coneixement mutu”.

En concret, trenca una llança a favor de l'assignatura de cultura religiosa a l'escola. En aquesta línia, l'anterior director general d'Afers religiosos de la Generalitat, **Enric Vendrell**, va suggerir en acabar el curs la necessitat d'una **assignatura de religió islàmica** a les escoles.

De l'actual proposta Morlans critica la fórmula de la conferència Episcopal Espanyola que “vol conservar la classe de religió com a instrucció catequètica en el cristianisme”. Considera que “és en activitats extraescolars que l'escola cristiana ha de fer la seva proposta de primer anunci i d'itinerari cristià”. Malgrat tot, explica com “a la pràctica, a Catalunya i també en altres llocs d'Espanya, els mestres sobretot donen a conèixer els elements culturals de les grans religions”.

Bernabé Dalmau: "Cal sentir-se molt responsables d'alimentar-nos sanament"

"Les religions, també el cristianisme, no ofereixen la salvació 'només a l'ànima' sinó a tota la persona en el seu context humà. Per tant, el valor humanitzador i social que la cultura ha donat al fet fisiològic de la nutrició ha portat a sublimar-lo i a donar-li, entre altres, igualment sentit al·legòric", ens diu Bernabé Dalmau, que acaba de publicar *Alimentació i vida espiritual*. Amb motiu de la sèrie d'articles que publicarem aquestes vacances d'estiu sobre productes alimentaris d'origen religiós, hem volgut començar preguntant-li si la relació entre religió i alimentació té un sentit més pràctic o més aviat al·legòric.

RAMON BASSAS -CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El nostre mató de cada dia, a Montserrat

Cada dia de l'any, repeteixo, cada dia de l'any, hi ha parada de mató a Montserrat. Des de l'edat mitjana, els pagesos dels pobles veïns Monistrol, Marganell i Sant Cristòfol de Castellbell, tenien autorització de l'Abadia de Montserrat per a anar a vendre al mercat diari que es feia a l'esplanada del monestir. Els de Marganell, probablement fa un parell de segles, van començar a fer mató de la llet de cabra que els sobrava i a vendre'n al mercat. Un d'ells és Cal Pujolet que, amb la Montserrat Soler, de 23 anys, ja porten cinc generacions dedicant-s'hi. "Hi som arran de la pesta de la fil·loxera que va matar la vinya i empobrir el poble, per això es va donar la concessió", aclareix.

R.B.-CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Galetes d'avellanes a les clarisses de Reus

Fa una mica més de tres anys, les clarisses de Reus van decidir començar a comercialitzar dolços. "Una iniciativa que vam portar a terme en quedar-nos sense feina durant molt de temps", explica la germana Teresa Pujal, filòloga, clarissa del Monestir de Santa Clara de Reus, presidenta de la Federació de Germanes Clarisses de Catalunya, Castelló i Menorca i responsable de l'obrador. "Per tant, no són uns dolços amb una tradició", rebla. Les clarisses, des de la seva fundació, ja tenen especial dedicació al treball manual dels productes de la terra.

R.B.-CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El papa Francesc es reuneix amb víctimes d'abusos del clergat a Irlanda
Dil, 27/08/2018 | 324.cat

L'acusació de l'exnunci Viganò confirma la dura oposició al Papa
Dm, 28/08/2018 | La Vanguardia

L'imam de Cambrils: "Un registre oficial d'imams ajudaria a evitar nous casos"
Dm, 28/08/2018 | Diari de Girona

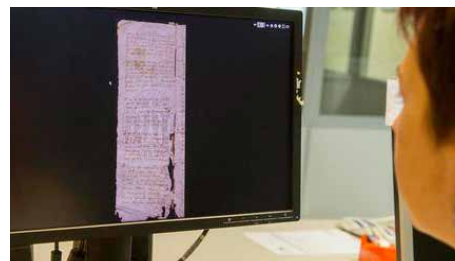
El monestir cistercenc de Valldonzella cedeix espai per tractar menors amb problemes
Dm, 28/08/2018 | La Vanguardia

L'església de Sant Joan de Reus es podrà visitar virtualment
Dc, 29/08/2018 | Diari de Tarragona

Àngel Ros presenta les credencials d'ambaixador al bisbe d'Urgell
Dc, 29/08/2018 | Regió7

Digitalitzen la documentació històrica de les parròquies de Vallbona i Rocallaura
Dc, 29/08/2018 | Segre

Olot mostrarà els somriures de la verge del Tura en una exposició
Dv, 31/08/2018 | Diari de Girona

Dilluns 3 setembre

■ **Exercicis dels Grups d'Oració.** Fins divendres 7 de setembre. Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada. Tiana. Organitza: Centre GOA (Grups d'Oració i Amistat).

■ **Tastar i conèixer la Litúrgia de les Hores.** Fins divendres 7 de setembre. De 11:00 a 19:00. Casa d'Espiritualitat. Santuari El Miracle. Organitza: Centre de Pastoral Litúrgica.

■ **Exercicis espirituals.** Fins divendres 7 de setembre. A càrrec de Bernabé Dalmau, obs. Casa d'espiritualitat Santa Elena de Solius. Santa Cristina d'Aro.

Dimecres 5 setembre

■ **Conferència 'La biblioteca dels jueus'.** 19:30 h. Comunitat Jueva Bet Shalom. Barcelona.

Diumenge 9 setembre

■ **Festa Rosh Hashaná.** De 19:30 a 19 h de dilluns 10 de setembre. Comunitat Jueva Bet Shalom. Barcelona.

Dissabte 8 setembre

■ **Concert Duo Delis.** 21:30 h. Santuari de Sant Magí de la Brufaganya. Pontils.

Escorial Vic @escorialvic

Benvinguts al curs 18-19 de l'Escorial. Des del twitter seguirem informant de la nostra vida a l'escola. De nou preparant amb il·lusió el nou curs.

monestravellanes @mavellanes · 25 d'ag.

I després de mostrar-vos algunes de les moltes rutes i llocs que podeu visitar a l'entorn del Monestir de les Avellaneres, tornem a casa per la porta gòtica com ho feien els Comtes d'Urgell. Benvinguts/des

Escola Pia Catalunya @escolapiacat · 20 h

Tornem a engegar motors! En pocs dies comença el nou curs 2018/19. I avui es troben els equips directius de tota l'Escola Pia de Catalunya.

Jesuites Educació @JesuitesEdu

"L'escola em va ajudar a tenir clars alguns valors que sempre li agrairé: respecte, diversitat, reflexió, tolerància, estimar les llengües i coneixement del país." Molt interessant l'entrevista a @ismartin_amoros, antic alumne de #JEClot: bit.ly/2vvAtnY

La Sagrada Família @sagradafamilia · 24 d'ag.

«No és de doldre que jo no pugui acabar el temple. Jo em faré vell, però d'altres vindran rere meu. El que s'ha de conservar sempre és l'esperit de l'obra, però la seva vida ha de dependre de les generacions que se la transmeten i amb les quals viu i s'encarna.» A. Gaudí

JP Justícia i Pau @JusticiaPau

Nous plans per a aquest nou curs? T'expliquem com col·laborar amb nosaltres justiciaipau.org/justicia-i-pau ...

Escola Pia Catalunya @escolapiacat

L'@escolapiasarrria acull aquesta trobada per a preparar el nou curs.

Ismael Martín Amoros

El club del 1988 que "El Señor" "Ismael Martín Amoros" vol dir que és un jugador de futbol que ha estat a Espanya, a França, a Anglaterra, a Itàlia i a Rússia. És un jugador que ha estat a Espanya, a França, a Anglaterra, a Itàlia i a Rússia. És un jugador que ha estat a Espanya, a França, a Anglaterra, a Itàlia i a Rússia.

23:30 - 27 d'ag. de 2018

Papa Francesc @PapaFrancesc

.@Pontifex: "Que l'Esperit Sant ens doni la gràcia de la conversió i de la unció interior per poder expressar, davant dels crims d'abús, el nostre penediment i la nostra decisió de lluitar amb coratge" m.vatican.va/content/france ...

Fundació Pere Tarrés @Fundperetarrés

A més de rebre molta formació, els futurs monitors/es i directors/es de lleure dels cursos residencials @esplaisMCECC de La Ruca també tenen temps per fer dinàmiques de grup

11:54 - 23 d'ag. de 2018

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat
Catalunya Religió és una iniciativa de l'Associació Cercle d'Estudis Conciliars

Director: Jordi Llisterra i Boix.

Junta directiva: Eduard Ibañez, Carles Armengol, Manel Manonelles.

Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor Iriarte i Glòria Barrete Vélez.

Consell de Redacció: Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer dels Lledó 11, 08002 de Barcelona.

Telèfon: 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

